

Arrest

nr. 56 069 van 16 februari 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 2 december 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 21 oktober 2010 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 december 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 februari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat H. LEUNG verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van (E.Y.Z.)

(...)

van Marokkaanse nationaliteit.

+ minderjarige kinderen:

(...)

Aan de betrokkenen wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

De betrokkenen verkregen het recht op verblijf in functie van de echtgenoot of vader, (A.A.M.)(...). De echtgenoot of vader van betrokkenen kan echter niet meer genieten van de meer voordelige verblijfsbepalingen overeenkomstig art. 40 van de wet van 15.12.1980 gezien hij niet meer voldoet aan de voorwaarden van art. 40 §4 van de wet van 15.12.1980 en hij het verblijfsrecht oorspronkelijk heeft bekomen op basis van misleidende informatie die van doorslaggevend belang is geweest bij de erkenning van het verblijfsrecht. Er werd overeenkomstig art. 42bis en 42 septies van diezelfde wet, een einde gesteld aan zijn verblijf.

Overeenkomstig art. 42quater §1, 1° van de wet van 15.12.1980 dient er dan ook een einde gesteld te worden aan het verblijfsrecht van de echtgenote en kinderen aangezien er een einde werd gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij vervoegd hebben."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

"Eerste middel: Schending van het redelijkheidsbeginsel. Doordat uit het administratief dossier bleek dat de echtgenoot van verzoekster mogelijk niet meer aan de voorwaarden zou voldoen om zijn verblijfsrecht te behouden werd hij door de Dienst Vreemdelingenzaken uitgenodigd om nieuwe bewijsstukken voor te leggen betreffende zijn toenmalige situatie (zie het schrijven van de Dienst Vreemdelingenzaken dd. 05.05.2010, stuk 3). Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken in haar schrijven dd. 05.05.2010 letterlijk meldde dat de echtgenoot van verzoekster, indien hij werklozensteun genoot, een attest van de RVA en een inschrijving bij de VDAB moest voorleggen. Doordat de echtgenoot van verzoekster deze attesten dan ook heeft overgemaakt. Terwijl er niets anders aan de echtgenoot van verzoekster werd gevraagd. Dat de echtgenoot van verzoekster er dus redelijkerwijze van mocht uitgaan dat hij aan de verzoeken van de Dienst Vreemdelingenzaken voldaan had. Dat de Dienst Vreemdelingenzaken in de bestreden beslissing ook meldt dat de echtgenoot van verzoekster de attesten van de RVA als bewijs van werkloosheidsuitkering (samen met een document E301 vanuit Spanje) en een bewijs van inschrijving bij de VDAB voorlegde. Dat de echtgenoot van verzoekster dus gewoon heeft gedaan wat de Dienst Vreemdelingenzaken hem had gevraagd en de gevraagde attesten tijdig heeft overgemaakt. Dat de bestreden beslissing van de administratie er ten onrechte van uitgaat dat de echtgenoot van verzoekster geen bewijs voorlegde dat hij actief werkzoekende was en dat de echtgenoot van verzoekster zelfs misleidende informatie had verschaft, waarmee de Dienst Vreemdelingenzaken lijkt te suggereren dat de echtgenoot van verzoekster te kwader trouw is. Terwijl de echtgenoot van verzoekster wel actief werkzoekende was en helemaal geen misleidende informatie had verschaft en helemaal niet te kwader trouw is aangezien de echtgenoot van verzoekster thans opnieuw werk heeft gevonden! (zie stuk 5). Dat de bestreden beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken om deze redenen het redelijkheidsbeginsel schendt."

2.1.2. Verzoekster voert een eerste middel aan als haar echtgenoot in de zaak nr. 63 202. Deze zaak werd verworpen bij arrest nr. 56 068 van 16 februari 2011. Het volstaat te verwijzen naar de bespreking van het eerste middel in de zaak van haar echtgenoot:

"De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Artikel 42bis, §2, 3° van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 2. Een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid, 1°; in de volgende gevallen : (...)

3° hij bevindt zich in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan één jaar of hij is in de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos geworden en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening ingeschreven. In dit geval blijft het statuut van werknemer ten minste zes maanden behouden (...).”

Verzoeker werd na zijn ontslag nog zes maanden beschouwd als werknemer. Na het verstrijken van deze termijn werd hij met een brief van 5 mei 2010 gevraagd om stukken over te maken betreffende zijn actuele activiteiten: “werknemer, zelfstandige in België of in het buitenland, begunstigde van werkloosuitkering, e.d. “. In voornoemde brief werd tevens verwezen naar artikel 42bis, §1 van de Vreemdelingenwet en op het feit dat verzoeker “bij gebrek aan bewijzen van bestaansmiddelen of economische activiteit in België zelf” riskeert het recht op verblijf te verliezen.

Artikel 42bis, §1, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 1. Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonedig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.”

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker sedert 17 april 2009 niet meer tewerkgesteld was en steun ontving vanaf 24 augustus 2009.

De kritiek “dat verzoeker zelfs misleidende informatie had verschaft” doet niets af aan de vaststelling, die steun vindt in het administratief dossier, dat hij op het moment dat hij zijn E-kaart in ontvangst heeft genomen, al niet meer tewerkgesteld was. Verzoeker betwist dit gegeven niet.

Verzoeker maakt met zijn betoog niet aannemelijk dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze heeft besloten dat “er een einde dient gesteld te worden aan het verblijfsrecht”.

Verzoeker geeft aan dat hij opnieuw werk heeft, wat hij bewijst met een arbeidscontracten opgesteld na de bestreden beslissing. De verwerende partij kon echter met dit gegeven geen rekening houden. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen.”

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoekster voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“Tweede middel: schending van artikel 8 EVRM (Recht op eerbiediging van privéleven, familie- en gezinsleven). Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken tengevolge van haar beslissing dd. 21.10.2010 aan verzoekster (en aan haar gezin) een bevel heeft overhandigd om het grondgebied te verlaten ten laatste op 03.12.2010. Terwijl art. 8 EVRM uitdrukkelijk bepaalt:

1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Dat verzoekster met zijn gezin in Sint-Niklaas woont en verzoekster met haar gezin hun gezinsleven hebben uitgebouwd in België. Dat verzoekster (en haar gezin) recht heeft op eerbiediging van haar

privé- en familielevens. Dat de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken het recht van verzoekster op eerbiediging van zijn privé- en familielevens schendt."

2.2.2. Artikel 8 van het E.V.R.M. kan evenwel niet worden uitgelegd als zou er in hoofde van de overheid een algemene verplichting bestaan om een vreemdeling op zijn grondgebied te gedogen. Om de omvang van de verplichtingen van de staat te beoordelen, moeten alle aspecten van de situatie in aanmerking genomen worden, waaronder de situatie van de betrokkenen en het algemeen belang van de staat (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228, 34-38).

De niet noodzakelijk definitieve verwijdering van het grondgebied van verzoeker vormt geen verboden inmenging in de uitoefening door deze laatste van zijn recht op privé- en gezinsleven in de zin van dit verdragsartikel. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens neemt immers aan dat uit artikel 8 E.V.R.M. niet kan worden afgeleid dat een vreemdeling er een staat toe kan verplichten om hem op zijn grondgebied te gedogen (cf. M. Van De Putte, "Straatsburg gaat vreemd. De vreemdeling in de jurisprudentie van de Straatsburgse organen", T.Vreemd. 1994, (3), 12).

Aangezien de echtgenoot van verzoekster werk heeft gevonden, dient hij de geëigende procedure uit de Vreemdelingenwet te volgen om opnieuw verblijfsrecht te bekomen.

Verzoekster toont niet aan dat de bestreden beslissing artikel 8 EVRM schendt.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien februari tweeduizend en elf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC